

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4CdoGp/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 9021200024
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:9021200024.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G. M. U., bývajúceho v B., V. XX, F. E. O., zastúpeného JUDr. Dianou Bereseckou, advokátkou so sídlom v Nitre, Farská 33, proti žalovaným 1/ U. B., bývajúcej v O., L.D. X, s adresou na doručovanie v Y., N. XX, Č. E., 2/ K. T., bývajúcej v O., Y. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Martinom Kanásom, advokátom so sídlom v Nitre, Školská 3, 3/ P. L., bývajúcemu vo X.R.-D., B. XX, zastúpenému JUDr. Martinom Kanásom, advokátom so sídlom v Nitre, Školská 3, 4/ E. R., bývajúcemu v T., Š. F. XXXX/XX, 5/ P. S., bývajúcemu v O., F. XXX/XX, 6/ R. S., bývajúcej v O., F. XXX/XX, 7/ Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12 C 159/2006, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Nitra z 10. marca 2021 č. k. 12 C 159/2006-751, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Nitra z 10. marca 2021 č. k. 12 C 159/2016-751 v napadnutom II. výroku o zamietnutí sťažnosti žalovaných 2/ a 3/ z r u š u j e a v e c m u v r o z s a h u z r u š e n i a v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí tretím uznesením z 11. októbra 2016 č. k. 12 C 159/2006-632 priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške. V odôvodnení najprv poukázal na rozsudok z 18. mája 2011 č. k. 12 C 159/2006-430, ktorým určil, že nehnuteľností nachádzajúce sa v kat. ú. K. patria do dedičstva po zomrelej U. a že Zmluva o zriadení záložného práva X. XXXX/XX je neplatná, a následné súvisiace rozhodnutia o trovách konania, ktoré boli zrušené Krajským súdom v Nitre. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a zásadu úspechu. Súd prvej inštancie konštatoval, že v tomto konaní mal žalobca plný úspech, a preto má právo na náhradu trov konania proti neúspešnej strane.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej 1/ a žalovanej 7/ uznesením z 18. apríla 2018 sp. zn. 25 Co 71/2018 rozhodnutie súdu prvej inštancie I. v časti o povinnosti žalovanej 7/ zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania zrušil a konanie v tejto časti

zastavil; II. vo zvyšnej časti potvrdil. Zároveň žalobcovi voči žalovanej 1/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení poukázal na pôvodné uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 12 C 159/2006-587, ktorým bolo v druhom výroku rozhodnuté vo vzťahu k žalovanej 7/ tak, že jej súd neuložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania a tento výrok nadobudol právoplatnosť dňa 29. októbra 2015, keďže nebol napadnutý odvolaním strán sporu. Uzavrel, že tým vznikla prekážka právoplatnej rozhodnutej veci a súd prvej inštancie nemohol opätovne rozhodovať o povinnosti žalovanej 7/ zaplatiť spolu s ostatnými žalovanými žalobcovi náhradu trov konania. Vo vzťahu k odvolaniu žalovanej 1/ odvolací súd uviedol, že nevzhladol dôvody, pre ktoré by mal napadnuté uznesenie zmeniť, resp. zrušiť, keď súd prvej inštancie vychádzajúc z úspechu strán sporu v konaní správne priznal úspešnému žalobcovi plnú náhradu trov konania. Na záver dodal, že v zmysle jeho rozhodnutia budú žalovaní 1/ až 6/ povinní nahradiť žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu vo výške, ktorú určí súd prvej inštancie samostatným uznesením súdneho úradníka. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Okresný súd následne uznesením z 1. októbra 2018 č. k. 12 C 159/2016-717 uložil žalovaným 1/ až 6/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 8.109,28 eur, na účet právneho zástupcu žalobcu, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. V odôvodnení uviedol, že priznaná náhrada pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 199,- eur a trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby pri hodnote základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 745,25 eur.

4. Okresný súd uznesením z 10. marca 2021 č. k. 12 C 159/2016-751 zamietol sťažnosti žalovanej 1/ a žalovaných 2/ a 3/ proti uzneseniu okresného súdu z 1. októbra 2018 č. k. 12 C 159/2016-717. V odôvodnení uviedol, že podané sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, pričom zdôraznil, že argumenty žalovaných 2/ a 3/ odkazujúce na ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a na skutočnosť, že čistá hodnota dedičstva nepresahovala dlhy poručiteľa, z ktorého dôvodu je nezákonné zaviazat' ich na zaplatenie trov konania, nesmerovali v danom prípade k výške priznaných trov konania ani k spôsobu, akým vyšší súdny úradník postupoval pri výpočte trov konania. Dodal, že tieto argumenty mali žalovaní 2/ a 3/ uplatniť voči uzneseniu, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania.

5. Na podnet žalovaných 2/ a 3/ podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej aj „generálny prokurátor“) v zmysle § 458 CSP dovolanie generálneho prokurátora, v ktorom uviedol, že uznesenie Okresného súdu Nitra z 10. marca 2021, č. k. 12 C 159/2006-751 vychádza zo svojvoľného a neudržateľného právneho posúdenia veci, pričom potreba zrušiť toto rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty. S poukazom na ustanovenie § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že v čase od podania žaloby do smrti pôvodného žalovaného 2/ (E. L.) nastali právne skutočnosti, ktoré spôsobili vznik pohľadávky žalobcu na náhradu trov konania za niektoré procesné úkony (úkony právnej pomoci advokáta žalobcu). Vzhľadom na to, že v danom prípade po poručiteľovi E. L. žalovaná 2/ nadobudla dedičstvo v cene 5,- eur a žalovaný 3/ nenadobudol žiadny majetkový kus z dedičstva, generálny prokurátor konštatoval, že dovolaním napadnuté uznesenie je evidentne nesprávne. Uviedol, že súd zaviazal žalovaných 2/ a 3/ zaplatiť dlh poručiteľa na trovách konania v plnej výške, hoci títo zodpovedajú s ohľadom na § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka za dlh poručiteľa len do výšky ceny nadobudnutého dedičstva, teda v menšom rozsahu. Generálny prokurátor konštatoval, že napadnuté uznesenie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, keď súd neaplikoval ustanovenie § 470 Občianskeho zákonníka, hoci ho správne aplikovať mal. Dodal, že svojvoľnosť právneho posúdenia veci podčiarkuje skutočnosť, že súd prvej inštancie sa odklonil od právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým bol inštančne viazaný. Uzavrel, že podstatou argumentácie žalovaných 2/ a 3/ je námietka proti výške dlhu a nie proti jeho právnomu dôvodu, ktorá námietka je relevantná pred rozhodnutím súdu o výške trov konania. K otázke subsidiarity generálny prokurátor mal za to, že táto podmienka je splnená, nakoľko žalovaní 2/ a 3/ nemajú k dispozícii iný prostriedok nápravy. Poukázal na to, že napadnutým uznesením bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom a proti takému uzneseniu nie je odvolanie prípustné. V tej časti dovolania, ktorá sa týka princípu proporcionality generálny prokurátor konštatoval, že vadu dovolaním napadnutého

rozhodnutia je potrebné charakterizovať ako „fundamentálnu“. V danom prípade totiž nejde o nesprávnu interpretáciu právneho predpisu, ale o jeho nesprávnu aplikáciu, čo je závažnejšie pochybenie. Navyše, súd prvej inštancie svojvoľne obišiel právny názor odvolacieho súdu, hoci ním bol inštančne viazaný. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že potreba nápravy prevyšuje nad záujmom zachovania nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia a nad princípom právnej istoty. Mal preto za to, že princíp proporcionality je dodržaný a dovolanie generálneho prokurátora je v zmysle § 458 CSP prípustné. Na základe týchto dôvodov navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolaním generálneho prokurátora napadnuté uznesenie okresného súdu vo výroku o zamietnutí sťažnosti žalovaných 2/ a 3/ zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu generálneho prokurátora uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý vyslovil v odôvodnení napadnutého uznesenia, a to že žalovaní 2/ a 3/ mali svoje argumenty ohľadom limitovaného prechodu dlhov na dedičov uplatniť voči uzneseniu, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania. Proti uvedenému uzneseniu však žalovaní 2/ a 3/ odvolanie nepodali, t.j. nevyužili riadny opravný prostriedok. Žalobca konštatoval, že vzhľadom na to, že vyšší súdny úradník bol viazaný právoplatným rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania, nemohol rozhodovať o rozsahu náhrady trov konania, ale výlučne len o výške trov, kde bol oprávnený výlučne posudzovať oprávnenosť žalobcom vypočítanej výšky náhrady trov konania. Preto navrhol dovolanie generálneho prokurátora zamietnuť ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP.

7. Žalovaní 2/ a 3/ vo vyjadrení k dovolaniu generálneho prokurátora uviedli, že sa v celom rozsahu pripájajú a prikláňajú k podanému dovolaniu generálneho prokurátora, nakoľko ho považujú za zákonné a správne. Navrhli podanému dovolaniu vyhovieť v celom rozsahu.

8. Žalovaní 1/, 4/ až 7/ sa k podanému dovolaniu generálneho prokurátora písomne nevyjadrili.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie generálneho prokurátora podal oprávnený subjekt v zákonom stanovenej lehote (§ 461 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 464 CSP v spojení s § 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné a uznesenie okresného súdu je potrebné zrušiť.

10. Podľa § 458 ods. 1 CSP proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je prípustné dovolanie generálneho prokurátora, ak to vyžaduje ochrana práv a túto ochranu nemožno v čase podania dovolania generálneho prokurátora dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

11. Podľa § 458 ods. 2 CSP dovolanie generálneho prokurátora je prípustné iba za predpokladu, že právoplatné rozhodnutie súdu porušuje právo na spravodlivý proces alebo trpí vadami ktoré majú za následok závažné porušenie práva spočívajúce v právnych záveroch, ktoré sú svojvoľné alebo neudržateľné a ak potreba zrušiť rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty.

12. S prihliadnutím na doterajšiu judikatúru ESLP zastáva dovolací súd názor, že ustanovenie § 458 ods. 1 CSP pripúšťa interpretáciu, že generálny prokurátor (ak dospeje k záveru o existencii fundamentálnej procesnej vady) je oprávnený podať dovolanie generálneho prokurátora vtedy, keď strana sporu nemohla predtým sama svojou procesnou aktivitou - v tomto prípade podaním odvolania - dosiahnuť nápravu procesnej vady alebo nesprávnosti a domôcť sa ochrany svojich práv. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/2006, kde ústavný súd vyjadril záver, že ochrana poskytovaná mimoriadnym opravným prostriedkom je prípustná vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku, nemala k dispozícii zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov (najmä podaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov). Na povinnosť dotknutej osoby vyčerpať všetky dostupné prostriedky ochrany práv poukázal ústavný súd aj v ďalších prípadoch (viď napríklad IV. ÚS 265/2014 a IV. ÚS 129/2013). Z obdobných názorov vychádzal aj najvyšší súd pri prijímaní stanoviska R 94/2015, právna veta ktorého znie: „Procesná

prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky, ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť”.

12.1. V predmetnom prípade žalovaní 1/ a 2/ nemali procesnú možnosť podať odvolanie voči (dovolaním generálneho prokurátora napadnutému) uzneseniu súdu prvej inštancie z 10. marca 2021 č. k. 12 C 159/2016-751, ktorým (okrem iného) zamietol ich sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 1. októbra 2018 č. k. 12 C 159/2016-717 a teda objektívne nemali k dispozícii zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov (napr. podaním niektorého z opravných alebo mimoriadnych opravných prostriedkov). Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v danom prípade je logicky vylúčená napadnuteľnosť predmetného uznesenia dovolaním podaným stranou sporu (účastníkom konania), pretože v prípade napadnutého rozhodnutia nejde o uznesenie odvolacieho súdu.

13. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie generálneho prokurátora je (procesne) prípustné a preto pristúpil k skúmaniu, či generálnym prokurátorom napadnuté právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie (uznesenie z 10. marca 2021 č. k. 12 C 159/2016-751, ktorým zamietol sťažnosť žalovaných 2/ a 3/ proti jeho uzneseniu zo dňa 1. októbra 2018 č. k. 12 C 159/2016-717) porušuje právo žalovaných 2/ a 3/ na spravodlivý proces, alebo trpí vadami, ktoré majú za následok závažné porušenie práva, prípadne či potreba zrušiť napadnuté rozhodnutie prevyšuje nad záujmom zachovania jeho nezmeniteľnosti a nad princípom právnej istoty.

14. Dovolací súd v prvom rade považuje za potrebné poukázať na (pre vec relevantnú) časť priebehu konania týkajúcu sa rozhodovania o trovách konania, z ktorej vyplýva, že súd prvej inštancie uznesením zo 14. apríla 2014 č. k. 12 C 159/2006-587 v spojení s opravným uznesením zo 7. apríla 2015 č. k. 12 C 159/2006-615 uložil žalovaným 1/ až 6/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi náhradu trov konania vo výške 7.716,27 eur, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Na odvolanie žalovaných 2/ a 3/ krajský súd uznesením z 15. júna 2016 sp. zn. 25 Co 997/2015 zrušil uvedené uznesenie súdu prvej inštancie (v napadnutej časti týkajúcej sa výroku I.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení okrem iného súdu prvej inštancie s poukazom na § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka vytkol, že pri rozhodovaní o trovách konania nevzal zreteľ na skutočnosť smrti pôvodného žalovaného 2/ a rozhodol bez zistenia, ktorý z dedičov (žalovaných 2/ až 4/) a v akej výške dedičstvo po zomrelom poručiťovi nadobudol, resp. nenadobudol. Konštatoval, že „keďže doposiaľ súd prvej inštancie rozhodoval bez toho, aby si zistil, aká čistá hodnota dedičstva bola po poručiťovi ustálená, nemohol zaviazat' žalovaných 1/ až 6/ spoločne a nerozdielne na úhradu trov konania žalobcovi, keď ani nemal zistené, či čistá hodnota dedičstva presahuje alebo nepresahuje dlhy poručiťova, aká je jej výška, či nadobudli všetci dedičia dedičstvo alebo len niektorí z nich, prípadne žiaden z nich“.

14.1. Následne súd prvej inštancie uznesením z 11. októbra 2016 č. k. 12 C 159/2006-632 priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške. Svoje rozhodnutie zdôvodnil poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sa v sporových konaniach uplatňuje zásada úspechu, pričom v tomto prípade bolo žalobcovi v celom rozsahu vyhovené. Krajský súd na odvolanie žalovanej 1/ a žalovanej 7/ uznesením z 18. apríla 2018 sp. zn. 25 Co 71/2018 toto rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o povinnosti žalovanej 7/ zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania zrušil a konanie v tejto časti zastavil; a vo zvyšnej časti ho potvrdil. V odôvodnení okrem iného uviedol, že v zmysle tohto rozhodnutia budú po právoplatnosti uznesenia žalovaní 1/ až 6/ povinní nahradiť žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu vo výške, ktorú určí súd prvej inštancie samostatným uznesením súdneho úradníka.

14.2. V nadväznosti na uvedené potom súd prvej inštancie uznesením z 1. októbra 2018 č. k. 12 C 159/2016-717 uložil žalovaným 1/ až 6/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 8.109,28 eur a dovolaním generálneho prokurátora napadnutým uznesením z 10. marca 2021 č. k. 12 C 159/2016-751 zamietol sťažnosti žalovanej 1/ a žalovaných 2/ a 3/ proti vyššie uvedenému uzneseniu a v odôvodnení zdôraznil, že argumenty žalovaných 2/ a 3/ odkazujúce na ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a na skutočnosť, že čistá hodnota dedičstva

nepresahovala dlhy poručiťa, z ktorého dôvodu je nezákonné zaviazať ich na zaplatenie trov konania, nesmerovali v danom prípade k výške priznaných trov konania ani k spôsobu, akým vyšší súdny úradník postupoval pri výpočte trov konania. Dodal, že tieto argumenty mali žalovaní 2/ a 3/ uplatniť voči uzneseniu, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania.

15. Po preskúmaní obsahu spisu a najmä vyššie uvedených rozhodnutí dospel dovolací súd k záveru, že argumentácia generálneho prokurátora je dôvodná. Súd prvej inštancie v posudzovanom prípade totiž opätovne rozhodujúc o nároku na náhradu trov konania (č. k. 12 C 159/2006-632) po zrušení jeho predošlého rozhodnutia krajským súdom nerešpektoval princíp kasačnej záväznosti, keď úplne odignoroval pokyn krajského súdu vyjadrený v jeho zrušujúcom uznesení, v zmysle ktorého mal súd prvej inštancie po vrátení veci najprv ustáliť čistú hodnotu dedičstva po poručiťovi E. L. a výšku, v akej nadobudli dedičstvo jednotliví dedičia a tieto skutočnosti následne zohľadniť pri rozhodovaní o povinnosti žalovaných 1/ až 6/ nahradiť trovy konania žalobcu. Súd prvej inštancie po vrátení veci krajským súdom v odôvodnení uznesenia z 11. októbra 2016 č. k. 12 C 159/2006-632 iba stroho poukázal na § 255 ods. 1 CSP a zásadu úspechu, zohľadnenie čoho (vychádzajúc z jeho odôvodnenia ako celku) postačovalo bez ďalšieho na vyhovie žalobcovi v celom rozsahu. Súd prvej inštancie tak nerešpektoval právny záver súdu vyššej inštancie, čo malo v danom prípade za následok arbitrárnosť (svojoľnosť) jeho rozhodnutia. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že v čase po vydaní zrušovacieho rozhodnutia krajského súdu, ale ešte pred vydaním opätovného rozhodnutia súdu nižšej inštancie, došlo k zmene právnej úpravy (nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku), keďže predmetný záväzný pokyn krajského súdu o zohľadnení ustálených hodnôt nadobudnutého dedičstva a ustanovenia § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka bol významný aj z pohľadu novej právnej úpravy, a to vo vzťahu k možnému uplatneniu ustanovenia § 257 CSP. Navyše, výrok predmetného uznesenia súdu prvej inštancie - „Žalobcovi súd priznáva náhradu trov konania v plnej výške“ je evidentne neurčitý, pričom podľa názoru dovolacieho súdu bola takáto nejednoznačná formulácia v danom prípade spôsobilá vzbudiť oprávnené pochybnosti žalovaných 2/ a 3/ o tom, či sa ich tento výrok týka. Z tohto pohľadu je potom do istej miery pochopiteľná procesná pasivita žalovaných 2/ a 3/ vo vzťahu k uvedenému uzneseniu, ktorú im následne vytkol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí a tiež žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu generálneho prokurátora. V okolnostiach prejednávaneho prípadu preto nemôže byť na ťarchu žalovaných 2/ a 3/ nesplnenie povinnosti súdu vysloviť určitý a konkrétny výrok, keď ani z odôvodnenia predmetného rozhodnutia (výrok rozhodnutia spolu s jeho odôvodnením predstavuje jeden celok) nie je zrejmé, voči ktorým subjektom konania výrok smeruje.

15.1. Takýmto spôsobom sa podľa názoru dovolacieho súdu vytvoril predpoklad pre stav zjavnej nespravodlivosti, ktorý bol súd prvej inštancie povinný odstrániť v rámci rozhodovania o výške trov konania. Pokiaľ súd prvej inštancie napriek uvedenému zaviazal žalovaných 2/ a 3/ na úhradu trov konania v plnej výške bez zohľadnenia argumentov odkazujúcich na ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, tak nemožno dospieť k inému záveru, než, že takýmto prílišným formalistickým postupom pri interpretácii a aplikácii práva založil vadu, ktorá mala za následok závažné porušenie práva v zmysle § 458 ods. 2 CSP.

16. Dovolací súd v danom prípade uzatvára, že súd prvej inštancie výrokom o výške trov konania de facto odmietol reparaovať nezákonné a nesprávne závery ustálené v konaní o nároku na náhradu trov konania v dôsledku nerešpektovania tzv. kasačnej záväznosti a napadnuté rozhodnutie o výške trov konania je tak v konečnom dôsledku v rozpore s princípom všeobecnej spravodlivosti, na ktorý bol súd prvej inštancie povinný prihliadať. V prípade právnych záverov napadnutého rozhodnutia ide o také závažné porušenie práva, že je potrebné ho vnímať ako fundamentálnu vadu, ktorou rozhodnutie trpí. Navyše, uznesenie napadnuté dovolaním generálneho prokurátora nie je meritórnym rozhodnutím a teda nejde o rozhodnutie o civilnom spore v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Možno preto konštatovať, že potreba nápravy fundamentálnej vady prevyšuje nad záujmom zachovania nezmeniteľnosti súdneho rozhodnutia a nad rešpektovaním princípu právnej istoty.

17. Z uvedeného vyplýva, že princíp proporcionality bol dodržaný a dovolanie generálneho prokurátora bolo v zmysle ustanovenia § 458 CSP prípustné i opodstatnené. Najvyšší súd preto napadnuté uznesenie

v zmysle § 449 ods. 1 v spojení s § 464 CSP zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s tým, že tento súd rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.